

THAI A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
THAÏ A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TAILANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)
Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)
Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

จงเลือกวิจารณ์ข้อเขียนที่คัดมานี้เพียงข้อเขียนเดียว

1 (a)

คินหนึ่งของ "ไส้แห้ง"

◎ ในคินว่างคว้างเคว้งวังเวงว่าง

ในโลกกว้างมุมแคบยังแอบอับ

ในบ้านเก่าค่าเช่าชูดอยู่แค่นับ

ในห้องหับลับแล้งแสงดาวเดือน

5

แทนพิมพ์ดีดสงบนิ่งอยู่ตรงหน้า

รอนิวซีจิมซ่าพาแคว่เคลื่อน

ความคิดเคยคล่องคิดไม่ปิดเบียน

ก็เชื่อนเชื่อนแซแซแพค่านิ่ง

ท่องลั่นจ๊อกจ๊อกร้องว่าท่องหิว

10

พดลมลิวกระดาศเปล่าไปกราวกริ่ง

จิตยังหนองใจยังหนักเหมือนหลักตรึง

เห็นหุ่นปูนหุ่นซีผึ้งเสียให้พอ

◎ จะครวญคร่ำความจนเขียนต้นฉบับ

ถ้าใครเล่าเขาจะรับจะหิวร่อ

15

ใช้หยาดรุ่งรพีที่ถักทอ

แต่เป็นผืนฝ่อฝ่อ—ผืนก้อไฟ

ว่าดึกดำน้าค้างไม่พรางพื้น

ลมก็หลับไม่ตื่นเหมือนตักษย

ฟ้าขมุกขมัวอยู่ทั่วไป

20

ไอ้จะเอ่ยอะไรกับรัตติกาล

๑ เจียบและเจียบต่อไปในความเจียบ
และเจียบเซียบเช่นนั้นเนิ่นนานผ่าน
แสงจากโคมไฟดับอีกนับนาน
พัดลมคร่ำที่จจะครางก็หยุดคราง

25

จนกลับแรงแสงเรืองเมื่อค่อนรุ่ง
ความคิดปรุงแต่หัวคำถึงยามสง
รจนารাত্রีที่เรือราง
ค่อยเป็นร่างเรียงแถวบนแท่นพิมพ์

30

๑ ในคืนมีดยังมีดอยู่อีกมาก
ในความยากยังไร้ไม่เอมอิม
ในไส้แห่งแสวงหาไอชาชิม
ในคืนหนึ่งนั่งจิ้ม ... แทบขาดใจ

ศิวกานท์ ปทุมสูติ, หนึ่งทรายมณี, 1997

1 (b)

กรวดน้ำเสร็จ อุทิศส่วนกุศลให้ใครต่อใครแล้ว ยายก็ล้างขัน

5 อีสัมเข้าหลานสาววัยสิบแปดของยายเดินมาเมียงๆอยู่ ท่ามันจะกลัวยายเป็นลมจมน้ำตาย มันเคยบอกยายบ่อยๆ ว่าจะให้ล้างขันกรวดน้ำที่บ้านก็ได้ ทำไมจะต้องลงมาตื่นท่าทุกวัน ยายก็ว่าตื่นท่ามันใกล้แค่นี้ ทำไมจะต้องไปใช้น้ำในตุ่มให้เปลือง ยิ่งตอนนี้ น้ำหลากริมฝั่ง ไม่ต้องลงกระได ยิ่งสบาย

ยายไม่กลัวอย่างที่อีสัมเข้ามันกลัว ยายไม่กลัวเป็นลมจมน้ำตาย แม้จะเป็นเวลาที่แม่น้ำหลากกล้า ยายสนิทกับแม่น้ำสายนี้ ยายเกิดจากแม่น้ำสายนี้

10 สมัยที่ยายยังเป็นสาวนั้น ตื่นท่าไม่ได้อยู่ตรงนี้ ยายจำได้ว่า ยายต้องเดินจากเรือนมาที่ตื่นท่า เมื่อก่อนมีต้นฝรั่งใหญ่และต้นไทรใบหนาอยู่ตรงตื่นท่านี้ ตอนนั้นมันหายไปแล้ว หายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ยายก็ไม่ได้จำ รู้แต่ว่ามันนานมาแล้ว

น้ำแห้งตลิ่งพังลงทุกปี ยิ่งเดือนสิบเอ็ดสิบสองน้ำหลาก สายน้ำพุ่งแรงแหงเข้าตรงบ้านของยายพอดีเขียว ฝั่งชะโน่ดินมันงอก แม่น้ำสุพรรณช่วงนี้คิดว่าสมัยที่ยายเป็นสาว

15 ตอนนี้น้ำที่เคยอยู่ห่างฝั่งของยายก็อยู่ติดแม่น้ำ เสานอกชานนั้นอยู่ในน้ำแล้ว มันคงจะพังลงมาสักวัน ยายนึกในใจ

เป็นห่วงอีสัมเข้ามัน ถ้าบ้านนี้พังมันจะไปอยู่ที่ไหน

20 ยายเดินขึ้นจากท่าน้ำ ไม่ลืมที่จะตักน้ำมาด้วยขันบาตร รดน้ำมะลิลาที่หัวกระได ยายได้ดอกของมันไปร้อยมาลัยรุ่งริ่งบูชาพระเสมือ มาลัยรุ่งริ่งนั้นเป็นคำประศดประเทียดของอีสัมเข้ามัน มันว่ามาลัยที่ยายร้อยนั้นไม่เป็นมาลัย ดูรุ่งริ่งเหมือนอะไรไม่รู้

“ก็กูไม่ใช่ชาววัง กูมันชาวบ้าน”

25 ยายบอกอีสัมเข้าไปอย่างนั้น และร้อยมาลัยบูชาพระตามแบบของยายต่อไป วิธีร้อยมาลัยของยายคือเหลาไม้ก้านธูปให้เล็กแหลมตรงปลาย ด้านโคนนั้นข้วนเป็นรอยบากไว้ชนิดหนึ่งเพื่อผูกด้าย อีสัมเข้าเคยบอกให้ยายใช้เข็ม ยายบอกมันว่ากูมองเห็นรูเข็มเสียที่ไหน

พ่อส้มเข้าบอกว่าจะสนเข็มให้ ยายก็ปฏิเสธ พาลด่ามันไปว่าที่ไอ้เรื่องอยากให้
ทำกลับไม่ทำ ที่เรื่องไม่เป็นเรื่องละชอบยุ่ง

ยายอยากให้อีส้มเข้ามันหัดเพลง แต่ส้มเข้ามันไม่เอา เคี้ยวเชียวอย่างไรมันก็ไม่
เอา มันว่าเพลงของยายนั้นหยาบ มันอายุเขา ไม่กล้าร้อง ยายว่าไม่ใช่มันไม่กล้าร้อง
30 หรอก มันร้องไม่ได้ ยายพยายามจะหัดมันมาหลายปีจนเลิกพยายามแล้ว

ยายเคยขึ้นเพลงให้มันต่อ

ยายขึ้นว่า ... “เฮ้ย ต้นแก้วต้นแก้วดอกมันขาวเต็มกิ่ง ...” แล้วก็หยุด รอว่าเมื่อ
ไหร่อีส้มเข้ามันจะร้องต่อ มันก็เอาแต่หัวเราะ หรือไม่ก็นิ่ง หน้าเขามันก็รำคาญ บอก
แล้วว่าไม่หัดก็ไม่หัด ไม่ชอบ ร้องไม่เป็น มันชอบเพลงลูกทุ่ง ก็ได้แต่ชอบ มันเคยร้อง
35 เพลงอะไรได้ที่ไหน ได้แต่ครางหงุหงิงไม่เป็นภาษา พุดมันก็ไม่ค่อยจะพูด จนคนเขา
เรียกอีส้มเข้าไปก็มี

วาณิช จรุงกิจอนันต์, “เพลงใบไม้” จากรวมเรื่องสั้น *ชอยเดียวกัน*, 1983